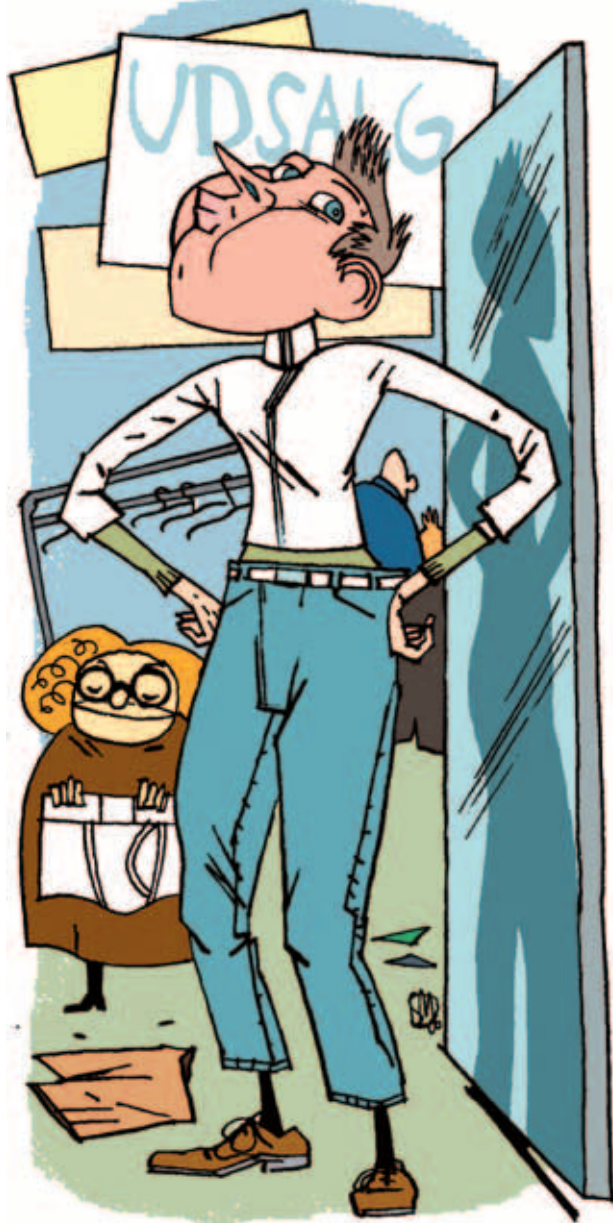

LYKKEGAARDS

NAVLE

AF MORTEN LYKKEGAARD • ILLUSTRATION: SØREN MOSDAL

RAPPORT FRA DESERTØRENS DAGBOG

Mens danske ambassader og konsulater over hele Mellemøsten står i brand, kæmper jeg endnu så småt med at komme mig over mine egne private krigsoplevelser fra årets spæde start - dengang hvor absolut *intet* i verden syntes vigtigere end Det Store Januarudsalg.

Det er det samme hvert år: Jeg *or*ker det ikke. Bare *tan*ken om det får det til at svimle for mine øjne, og en kold gysen løber isnende ned igennem ryggen på mig. I samme sekund det nye år er skudt ind, mærker jeg det. Rundt omkring mig står folk i en for mig ganske ubegribelig lykkelig uvidenhed og skåler i champagne, mens det eneste jeg med gru kan tænke på er: Jagtsæsonen er gået ind. Freden er forbi. Udsalgsræset er over os.

I løbet af de næste par døgn vil en hær af frådende københavnske forbrugere halse ud i gaderne og kaste sig som ulve over den første, den bedste ekspedient, der har formastet sig til at slå et par håndører af prisen på et par sokker eller en ellipseformet opvaskebalje. Og ikke nok med dét. Disse balstyrige forbrugere tager gladeligt livet af deres næste hvis belønningen er det håndbroderede Munthe Plus Simonsen-sjal i pispult, de har higet efter som eneste lille lyspunkt for enden af deres tunnelsyn alle de mange måneder de lå brak i vinterens mulm og mørke.

I år ville jeg så gerne have meldt pas til det hele og bare fortsat med at drysse sorgløst rundt i al fredsommelighed, mens udsalgshelvedet bragede løs omkring mig. Men lige meget hvor meget jeg end stred og kæmpede for at bevare min sjælefred, kunne jeg ikke slippe tanken om de mange, mange tusinde kroner, jeg dagligt tabte ved ikke at melde mig på slagmarken. Min passivitet var ved at ruinere mig. Det var straffen for at lade hånt om noget af det helligste vi værner om i det her land: Udsalg. Jeg var en kujon, en desertør, en forræder - og det gik ganske enkelt ikke længere. Jeg *må*tte derud.

Men jeg var også klar over at jeg ikke kunne klare det alene. Der var alt for mange valg der skulle træffes, alt for mange uoverskuelige snit og farvekombinationer og uundværlige køkkenremedier til halv pris at tage stilling til. Så jeg trak i al hast min kæreste med mig igennem byen, mens panikken langsomt begyndte at vokse i mig. For inderst inde vidste jeg jo godt at løbet var kørt. Jeg var kommet alt, alt for sent ud af starthullerne. Det var utilgiveligt.

De næste par timer pløjede jeg febrilsk igennem alt der kunne krybe og gå af udsalgsrester. Diarréfarvede t-shirts i XXL, boksershorts spækket med fejlmedicinerede Disney-figurer, termoflasker i hysteriske pangfarver, og så videre og så videre. Forgæves. Alt var plyndret, væk, borte. Intet var tilbage - bortset fra et par udsultede tøjstativer der skulede på mig med et anklagende blik. Jeg var grædefærdig af fortvivelse.

Men netop som jeg i min desperation var på nippet til at overveje om ikke Fisketorvet var svaret på alle mine sorger, indtraf miraklet endelig. Hos Nørgaard faldt jeg over en lækker, hip vinterjakke med ribkant. Der var ingen tvivl. Dette var lige netop *dén* jakke som én gang for alle kunne slå mit vinterimage som praktisk klædt spejderleder ihjel og føre mig cool og overlegent igennem vinterens herlige cocktail af regn, sne, slud og sjap. *Intet* ville kunne røre mig i *dén* jakke. Der var bare ét enkelt lille problem: Jakken var tilsyneladende syet til en anorektisk dværg.

Men jeg *ville* død og pine have noget ud af det forbandede udsalg. Så dér stod jeg i min egen private spændetrøje og overvejede om ikke alt det dér med bevægelighed i tøj bare var noget opreklameret hø. Hvis blot jeg hev mine bukser op til solar plexus og trak mine arme helt op under skuldrene og så ellers lod hånt om enhver ubetydelig trang til at trække vejret, mens jeg havde jakken på, kunne jeg sagtens passe den. Det gav sig selv. Selvfølgelig skulle jeg have den.